

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy w Piszczu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Łukaszewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2024 roku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasadza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda J. S. kwotę 5771,80 zł (pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 80/100 groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12.09.2019 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasadza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda J. S. kwotę 3273 zł (trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje zwrócić powodowi J. S. kwotę 444 zł (czteryście czterdzieści cztery złote) tytułem niewykorzystanych w sprawie zaliczek zapisanych pod pozycjami (...) i (...).

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2023 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) .com J. S. z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 6 313 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 września 2019 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 30 kwietnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ stanowiący własność R. S. samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...). Z miejsca zdarzenia pojazd uszkodzony został z holowany na parking. Usługę holowania i parkingu świadczyła powódka. Sprawca kolizji objęty był ubezpieczeniem OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Na czas likwidacji szkody w pojeździe, w dniu 1 maja 2019 roku uszkodzony zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowanemu wynajęty został samochód marki F. (...) należący do segmentu D. Najem odbywał się po rynkowej stawce dziennej 250 zł netto i trwał do 30 maja 2019 roku, tj. 30 dni. Nadto, zgodnie z umową, uszkodzony zobowiązany był do uiszczenia opłaty za podstawienie mu pojazdu zastępczego w dzień świąteczny (180 zł netto) i za odebranie od niego pojazdu zastępczego (100 zł netto). W dniu 30 maja 2019 roku uszkodzony zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności z tytułu wynajmu, podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego, a także z tytułu holowania i parkowania pojazdu. Powódka wystawiła fakturę VAT za wynajem, podstawienie i odbiór ww. pojazdu zastępczego oraz za holowanie i

parkowanie uszkodzonego pojazdu na łączną kwotę 11 340,60 zł brutto i pismem z dnia 7 września 2019 roku wezwała ubezpieczyciela do jej zapłaty. Pozwany uznał roszczenie co do zasady i decyzją z dnia 11 września 2019 roku przyznał i wypłacił powódce koszty holowania i parkowania pojazdu oraz kwotę 2 149,40 zł za najem pojazdu zastępczego, natomiast nie odniósł się do kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. W odniesieniu do najmu, ubezpieczyciel uznał za uzasadniony okres najmu wynoszący 19 dni (od 01.05.2019r. do 19.05.2019r.) i zweryfikował dobową stawkę najmu do kwoty 95 zł brutto z uwagi na fakt, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z pomocy pozwanego przy organizacji pojazdu zastępczego i został poinformowany o uznanych przez pozwanego stawkach za dobę najmu pojazdu zastępczego obowiązujących w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym.

Z uwagi na powyższe powódka wskazała, że niniejszym pozwem dochodzi brakującej części odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie ww. należności, przy czym podkreśliła, iż obniża dobową stawkę najmu z kwoty 250 zł do kwoty 220 zł netto (270,60 zł brutto).

W konsekwencji powódka wskazała, że domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego:

- kwoty 5 968,60 zł tytułem brakującej części odszkodowania za najem ($30 \text{ dni} \times 270,60 \text{ zł} = 8 118 \text{ zł} - 2 149,40 \text{ zł} = 5 968,60 \text{ zł}$),
- kwoty 344,40 zł tytułem kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego ($180 \text{ zł} + 100 \text{ zł} = 280 \text{ zł} + 23\% \text{ VAT} = 344,40 \text{ zł}$),
- oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 12.09.2019r., tj. od dnia następnego po dniu wydania przez pozwanego decyzji w przedmiocie należnego powódce odszkodowania, do dnia zapłaty.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu, w pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki. Ponadto podniósł, że w dniu zgłoszenia przez poszkodowanego szkody, pozwany złożył poszkodowanemu propozycję udostępnienia pojazdu zastępczego. Propozycja bezgotówkowej organizacji pojazdu zastępczego została również wysłana wiadomością e-mail na adres pełnomocnika poszkodowanej. W załączniku do tej wiadomości e-mail, konkretnie wskazano przykładowe modele pojazdów, klasy, stawki oraz sposób kontaktu z ubezpieczycielem w przypadku zainteresowania propozycją. Zastrzeżono jednocześnie stawkę podlegającą refundacji w przypadku skorzystania z oferty innego podmiotu, tj. kwotę 95 zł brutto. Poszkodowany nie skorzystał ze złożonej mu propozycji, lecz zamiast tego wynajął pojazd zastępczy od powódki, a następnie zbył przysługującą mu wierzytelność. W ocenie pozwanego, swoim zachowaniem poszkodowany przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody, a za skutki takiego działania, zgodnie z art. 361 k.c. pozwany odpowiedzialności ponosić nie może.

W ocenie pozwanego, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi w niniejszej sprawie 19 dni. Pozwany podniósł, że powódka nie przedstawiła jakichkolwiek argumentów potwierdzających przyjęty przez nią i dochodzony okres najmu (30 dni). Nie wiadomo co miało się i jakie czynności były podejmowane w tym czasie. Powódka nie przedłożyła harmonogramu naprawy, daty zamówienia i odbioru części samochodowych etc. Dlatego też z tytułu czynszu najmu pozwany przyznał powódce kwotę 1 805 zł brutto ($19 \text{ dni} \times 95 \text{ zł}$).

Pozwany podniósł, że w decyzji z dnia 11 września 2019 roku uznał i zwrócił powódce koszt podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od ubezpieczyciela (344,40 zł), mimo, iż nie miał takiego obowiązku, albowiem wypożyczalnie współpracujące z pozwanym nie pobierają opłat za tego typu usługi. Nie mniej w niniejszym procesie pozwany zakwestionował zarówno wysokość, jak i zasadność ponoszenia tych kosztów. W ocenie pozwanego, nie pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 kwietnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ stanowiący własność R. K. (uprzednio S.) samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia objęty był w powyższej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, stwierdzonym polisą wystawioną przez (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S..

Samochód osobowy marki S. (...) wskutek uszkodzeń powstałych w wyniku opisanego wyżej zdarzenia, nie mógł być użytkowany. Z miejsca kolizji został z holowany na parking i do warsztatu naprawczego. Usługę holowania i parkowania świadczyła J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).com J. S. z siedzibą we W..

Do czynności dnia codziennego poszkodowanej R. K. niezbędny był samochód zastępczy.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 1 maja 2019 roku R. K. (uprzednio S.) zawarła z J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...).com z siedzibą we W. umowę najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowanej wynajęty został samochód przynależący do klasy D, tj. F. (...), przy stawce 250 zł netto za dobę najmu pojazdu. Nadto, zgodnie z umową, poszkodowana zobowiązana była do uiszczenia opłaty za podstawienie jej pojazdu zastępczego w dzień świąteczny (180 zł netto) i za odebranie od niej pojazdu zastępczego (100 zł netto).

Pojazd zastępczy został podstawiony w dniu 1 maja 2019 roku do miejsca zamieszkania poszkodowanej.

(dowód: umowa najmu pojazdu k. 80; zeznania świadka R. K. k. 114)

W dniu 4 maja 2019 roku pełnomocnik poszkodowanej R. K. zawiadomił ubezpieczyciela sprawy o szkodzie w pojeździe. (bezsporne)

W wysłanym drogą e-mailową piśmie z dnia 4 maja 2019 roku ubezpieczyciel poinformował pełnomocnika poszkodowanej, że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego bezgotówkowo z wypożyczalni z nim współpracującej oraz o stawkach obowiązujących w tych wypożyczalniach. W przypadku rozpoczęcia już wynajmu w innej wypożyczalni, zaoferował zamianę na pojazd jednego z jego partnerów. Poinformował także, że skorzystanie z jego oferty nie jest obligatoryjne, natomiast w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie, dobową stawkę najmu zostanie zweryfikowana do stawki obowiązującej w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem, właściwej dla segmentu, do którego należał uszkodzony pojazd poszkodowanego, tj. do kwoty 95 zł brutto.

(dowód: pismo ubezpieczyciela z 04.05.2019r. wraz z załącznikiem k. 50-52)

W dniu 30 maja 2019 roku pojazd zastępczy został odebrany przez wynajmującego z miejsca zamieszkania poszkodowanej.

Tego samego dnia pomiędzy R. K. (poprzednio S.), a J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...).com z siedzibą we W. zawarta została umowa cesji wierzytelności, na podstawie której R. K. przeniosła na J. S. wierzytelność przysługującą jej względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. z tytułu odszkodowania, w ramach polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, z tytułu najmu pojazdu zastępczego, podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego oraz holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu.

(dowód: umowa najmu pojazdu k. 80; umowa cesji wierzytelności k. 79; zeznania świadka R. K. k. 114-114v)

W dniu 7 sierpnia 2019 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).com z siedzibą we W. wystawiła fakturę VAT nr (...) - obejmującą czynsz najmu pojazdu zastępczego (30 dni x 307,50 zł brutto), opłatę za podstawienie

i odbiór pojazdu zastępczego (344,40 zł brutto) oraz opłatę za holowanie i parkowanie uszkodzonego pojazdu - na łączną kwotę 11 340,60 złotych brutto, i wezwała ubezpieczyciela do opłacenia ww. faktury w terminie siedmiu dni.

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, przy czym za uzasadniony uznał okres najmu wynoszący 19 dni oraz zweryfikował wysokość dobowej stawki najmu do kwoty 95 zł brutto i w konsekwencji decyzją z dnia 11 września 2019 roku przyznał i wypłacił J. S.:

- koszty holowania i parkowania uszkodzonego pojazdu,
- kwotę 344,40 zł brutto – tytułem zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego,
- kwotę 1 805 zł brutto – tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego (19 dni x 95 zł).

(dowód: faktura VAT k. 25; pismo z 07.08.2019r. k. 29; decyzja pozwanego z 11.09.2019r. k. 30-31)

W dacie najmu przez poszkodowaną ww. pojazdu zastępczego, dobowe stawki najmu pojazdu klasy „D” na rynku lokalnym zawierały się w przedziale od 89 zł do 431 zł brutto.

Uzasadniony technologicznie oraz organizacyjnie czas trwania naprawy uszkodzeń w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...), powstałych na skutek zdarzenia z dnia 30 kwietnia 2019 roku, wyniósł 28 dni.

Opłata jednorazowa za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego do innej miejscowości jest zawsze doliczana przez wypożyczalnię, w mniej lub bardziej ukryty sposób, ale nie występuje w cenniku i nie zmienia statystyki cen.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej wraz z opinią uzupełniającą k. 119-127, 152-155)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Okoliczności kolizji drogowej zaistniałej w dniu 30 kwietnia 2019 roku, odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń za szkodę powstałą w wyniku tego zdarzenia, a także zasadność najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, pozostawały poza sporem. Spór koncentrował się na ustaleniu, czy poszkodowany miał obowiązek nająć

pojazd zastępczy od firmy współpracującej z pozwanym, oferującej akceptowaną przez ubezpieczyciela stawkę dobową najmu pojazdu, na ustaleniu, czy dochodzona przez powódkę dobową stawka najmu została zawyżona w stosunku do stawek rynkowych, na ustaleniu uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego i zasadności roszczenia powódki w zakresie opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego od poszkodowanego.

W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu uchwały wskazano również, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to Sąd Rejonowy w całości podziela.

W kwestii podważanej przez pozwanego stawki za najem ponad kwotę 95 zł brutto za dobę należy zaaprobować pogląd, że poszkodowany co do zasady ma możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawka czynszu najmu pozwanego nie przekracza rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym) i braku obowiązku poszukiwania oferty najtańszej. W orzecznictwie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego obejmuje ekonomicznie uzasadnione koszty likwidacji szkody, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51) . Poszkodowany co do zasady nie ma bowiem obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego najtańsze usługi, ubezpieczyciel powinien zatem pokryć koszty stosowane przez wybrany przez poszkodowanego podmiot, niezależnie od tego, że mogą być one wyższe od cen przeciętnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64).

Wprawdzie cytowane wyżej orzeczenia dotyczą kosztów naprawy pojazdu, niemniej, w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, należy je również odnieść do cen stosowanych na lokalnym rynku przez wypożyczalnie samochodów zastępczych. Niewątpliwie, zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 i 2 k.c., poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody, z drugiej zaś strony ciąży na nim obowiązek współpracy z ubezpieczycielem poprzez przeciwdziałanie zwiększeniu szkody i minimalizowanie jej skutków (art. 354 § 2 k.c.). Obowiązek ten nie może jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, być w związku z tym poczytywany za równoznaczny z obligacją do poszukiwania najtańszej oferty najmu samochodu zastępczego. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest bowiem możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystał on z usług droższych, np. w sytuacji, kiedy zostanie wykazane, że poszkodowany, znając podmiot wynajmujący pojazdy po cenach niższych, wynajął pojazd zastępczy tam, gdzie wynajmowano je drożej. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał, że do zawarcia przez poszkodowanego z powódką umowy najmu pojazdu zastępczego doszło w dniu 1 maja 2019 roku, natomiast do poinformowania poszkodowanego przez ubezpieczyciela o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego w firmie współpracującej z pozwanym, w akceptowanej przez pozwanego stawce za dobę wynajmu, doszło w dniu 4 maja 2019 roku, a zatem już po zawarciu przez

poszkodowanego umowy najmu pojazdu zastępczego z powódką. Powyższe wprost wynika z umowy najmu pojazdu (k. 23) oraz przedłożonego przez pozwanego pisma z 4 maja 2019 roku (k. 50-52).

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego, czynności podejmowane przez pozwanego na etapie likwidacji szkody nie spełniają w żadnym stopniu przesłanki wystosowania do poszkodowanego propozycji co do kwestii najmu zastępczego. Oświadczenie ubezpieczyciela nie musi wprawdzie zawierać wszystkich elementów ewentualnej umowy zawartej za jego pośrednictwem, musi natomiast wskazywać na pewne elementy, które pozwolą drugiej stronie podjąć określone działania celem minimalizacji szkody. Ubezpieczyciel powinien udowodnić, że propozycja ta określała warunki najmu pozwalające na podjęcie poszkodowanemu decyzji o skorzystaniu z niej. Tym samym nie jest wystarczające powołanie się na samą wysokość stawki, bez podania innych warunków interesujących poszkodowanego, jak brak udziału własnego w szkodzie, czas trwania umowy najmu przez cały okres likwidacji szkody, brak limitu kilometrów, itp. Uznać zatem należy, iż obowiązek współdziałania stron w zakresie dotyczącym likwidacji szkody związanej z najmem zastępczym, wymaga wyraźnej inicjatywy ze strony ubezpieczyciela, większej aktywności, niż aktywność sprowadzająca się do poinformowania o akceptowalnej stawce za najem, szczególnie w przypadku, gdy poszkodowany korzysta już w pojeździe zastępczego zaoferowanego przez inny podmiot.

Jak wskazano wyżej, między stronami zachodził także spór co do czasu trwania najmu, wysokości dochodzonej przez powódkę dobowej stawki najmu, a także zasadności pobierania przez powódkę opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu od poszkodowanego.

Powołany w sprawie, na wniosek strony powodowej, biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej – M. Z. – w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że dochodzona przez powódkę stawka najmu przedmiotowego pojazdu zastępczego w kwocie 220 zł netto / 270,60 zł brutto mieści się w granicach dobowych stawek stosowanych na rynku lokalnym.

Wobec powyższych okoliczności, nie sposób zdaniem Sądu przypisać poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem i świadomego lub przez niedbalstwo skorzystania z usług droższych.

Odnosnie czasu trwania najmu, biegły stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy uzasadniony technologicznie czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) wynosił 28 dni. W opinii uzupełniającej biegły rzeczowo odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika pozwanego i w całości podtrzymał swoją opinię podstawową. W tym miejscu wskazać należy, iż opinia biegłego w zakresie uzasadnionego czasu trwania najmu koreluje z zeznaniami świadka R. K., która podała, że otrzymawszy informację z serwisu (...) o zakończeniu naprawy pojazdu, tego samego dnia poinformowała o tym fakcie powódkę, która jednak odebrała pojazd zastępczy po dwóch lub trzech dniach. Sąd dał wiarę zeznaniom ww. świadka, albowiem były jasne i logiczne.

Odnosnie podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego, biegły wskazał, że opłata jednorazowa za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego do innej miejscowości jest zawsze doliczana przez wypożyczalnię, w mniej lub bardziej ukryty sposób, ale nie występuje w cenniku i nie zmienia statystyki cen.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż w decyzji z dnia 11 września 2019 roku pozwany zgodnie z obowiązującą praktyką przyznał i wypłacił powódce zwrot opłat za podstawienie (w tym opłatę za obsługę w dzień świąteczny) i odbiór pojazdu zastępczego.

Sąd w pełni podzielił sporządzoną na potrzeby niniejszej sprawy opinię podstawową i uzupełniającą biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. W ocenie Sądu opinia sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną i ostatecznie nie była kwestionowana przez strony.

Zdaniem Sądu, dowody przedstawione w niniejszej sprawie, tj.: umowa najmu pojazdu zastępczego, faktura VAT wraz z umową cesji i zeznania świadka R. K. – świadczą o tym, że w sprawie doszło do zaciągnięcia przez poszkodowanego

zobowiązania i powstania długu z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego oraz z tytułu opłat za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego, przy czym ten ostatni, wynoszący łącznie 344,40 złotych, został już przez pozwanego spłacony zgodnie z decyzją z 11 września 2019 roku.

Podniesiony przez stronę pozwaną zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów (k. 79, 80) oraz zeznań świadka R. K., należało uznać za chybiony.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 817 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 771,80 złotych tytułem brakującej części odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (28 dni x 270,60 zł = 7 576,80 zł – 1 805 zł = 5 771,80 zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Powódka w nieznacznym stopniu przegrała proces, dlatego zasadnym jest obciążenie pozwanego kosztami procesu w całości. W tym przypadku jest to kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 400 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 1 056 złotych tytułem zwrotu zaliczki uiszczonej na poczet wynagrodzenia i wydatków powołanego w sprawie biegłego sądowego.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił powódce kwotę 444 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki (1 500 zł – 1 056 zł = 444 zł).